

РЕШЕНИЕ

№ 3570

гр. София, 09.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 11.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **5808** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 79, ал. 1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД).

Образувано е по жалба на И. Г. В. срещу заповед № * от 21.12.2001 г. на началника на НДСЧ – ДНСП, с която на основание чл. 75, т. 5 от ЗБДС (загл. изм. – ЗБЛД) е отказано издаването (разпоредено е отнемането на издадените) на паспорти или заместващите го документи на оспорващия със срок от 21.12.2001 г. до отпадане на основанието.

Жалбоподателят и процесуалният му представител излагат доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Посочват, че посочените в заповедта задължения са погасени по давност и обжалваният административен акт следва да се отмени поради отпаднало правно основание. Допълват, че със заповедта се засяга основното право на оспорващия да се придвижва свободно на територията на Европейския съюз. Молят съда да отмени административния акт със законните последици.

Ответната страна – директорът на Д. „Български документи за самоличност” – МВР, не изразява становище по жалбата.

Административен съд С. град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

До Д. на Национална служба „Полиция” е изпратено искане изх. № 1862 от 14.11.2001 г. на началник отдел „ПИ” при РД на АДВ – Г. В за налагане на принудителна административна мярка – забрана за напускане на лицето И. Г. В. във връзка с публични задължения в големи размери над 5000 лева, установени с влязло в сила на

24.06.2001 г. постановление № 4955 от 10.04.2000 г. на Митница Г. В при общ размер на задълженията 5000,16 лева, от които главница 3 291,00 лева и лихва в размер на 1 719,16 лева.

С допълнително писмо рег. № П 15057 от 05.12.2001 г. на началника на НДСЧ – ДНСП от РД на АДВ Г. В е изискана информация дали е налице надлежно обезпечение на вземането.

Постъпил е отговор изх. № В-2100-21-0000175 от 18.12.2001 г. на РД на АДВ Г. В, в което е посочено, че лицето не притежава движимо и недвижимо имущество и размерът на задължението към 18.12.2001 г. е за сумата от 5 055,86 лева, от които главница за сумата от 3291,00 лева и лихва в размер на 1 764,86 лева.

Установява се, че до жалбоподателя е изпратено уведомително писмо № П – 15059 от 05.12.2001 г. за започналото административно производство за налагане на ПАМ на основание чл. 75, т. 5 от ЗБДС, но същото не му е връчено видно от извършеното отбелязване, че лицето е преместено на друг адрес – живее в Г. К.

Административното производство е приключило с издаването на оспорената заповед № * от 21.12.2001 г. на началника на НДСЧ – ДНСП, с която на основание чл. 75, т. 5 от ЗБДС (загл. изм. – ЗБЛД) на И. Г. В. е отказано издаването (разпоредено е отнемането на издадените) на паспорти или заместващите го документи на оспорващия със срок от 21.12.2001 г. до отпадане на основанието.

Видно от представените доказателства, касаещи изпълнителното дело с Постановление № 4955 от 10.04.2000 г. на началника на Митница В на лицето И. Г. В. са определени публични задължения, както следва: - мито в размер на 1567 лева, ДДС в размер на 1724 лева и законните лихви за просрочие за периода от 11.12.1998 г. до 10.04.2000 г. в размер на 962 лева. Постановлението за принудително събиране на публични държавни вземания е обжалвано от длъжника и е потвърдено с решение № У – 44-05-0116 от 19.05.2000 г. До длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение изх. № 23 от 09.04.2010 г. на публичен изпълнител при РД на АДВ В, връчена на лицето на 12.04.2001 г.

С постановление № 7225/2001/021511 от 30.09.2009 г. на публичен изпълнител при РД на АДВ В е наложен запор върху всички банкови сметки на жалбоподателя, подробно описани за удовлетворяване на публични вземания по ППС № 4955 от 10.04.2000 г. – главница 5767,80 лева; лихва 8949,70 лева и нелихв. част 50 лева; по ППС № 4958 от 27.04.2001 г. – главница 1567,00 лева; лихва в размерна 1465,83 лева; -по НП № 14 от 01.08.2002 г. с глоба на Община Колзодуй; по изпълнителен лист от 22.04.2004 г. по Г. дело № 4101/03 на РС С.; по ППС № 4955 от 10.04.2000 г. – главница 1724 лева и лихви – 2730,55 лева; по ППС № 4958 от 27.04.2001 г. на Митница В – главница 1480 лева и лихва – 2248,12 лева. Липсват данни постановлението за налагане на запора върху банковите сметки на лицето да е връчено на длъжника.

С молба от 27.10.2009 г. до РД на АДВ В жалбоподателят е поискал на основание чл. 168 и чл. 173 от ДОПК изпълнителното производство да бъде прекратено поради изтекла давност и да бъде отписано задължението по ППС № 4955 от 10.04.2000 г. и по ППС № 4958 от 27.04.2001 г. на Митница В като погасено по давност.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

По делото не се спори, че обжалваната заповед не е връчена на И. Г. В., което се признава от ответната страна видно от молба от 08.09.2010 г. Следователно, жалбата е подадена в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по

същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - началника на Направление „Документи за самоличност и чужденци” при ДНСП съгласно представените по делото заповед № ІВ-145 от 22.03.1999 г. на министъра на вътрешните работи и удостоверение № УН – 24279 от 29.11.2004 г. на началник на направление „Управление на човешките ресурси” – ДНСП. Съгласно чл. 78, ал. 1 от ЗБДС (сега загл. изм. ЗБЛД) принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед на министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжностни лица да упражняват правомощията по този раздел. Видно от приложената заповед № № ІВ-145 от 22.03.1999 г., т. 2 министърът на вътрешните работи упълномощава директорите на НСП, Столичната и регионалните дирекции на вътрешните работи и началника на направление „Документи за самоличност и паспортен режим” – ДНСП да прилагат със заповеди ПАМ по чл. 75, т.2, 3,4 и 5 от ЗБДС. Процесната заповед е издадена от началника на Направление „ДСЧ” - ДНСП, упълномощен от министъра на вътрешните работи съгласно представената горесцитираната заповед на министъра на вътрешните работи. Следователно, спазено е императивното изискване административният акт да бъде издаден от материалнокомпетентен орган.

Съдът намира, че оспореният административен акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Нормата на чл. 75, т. 5 от ЗБДС (в приложимата към датата на издаване на заповедта редакция – ДВ, бр. 70/99 г.) предвижда, че не се разрешава напускане на страната, а паспортите и заместващите ги документи не се издават или издадените се отнемат на лица, които имат парични задължения към държавата в големи размери, установени с влязъл в сила акт на компетентния орган или установени по съдебен ред, освен ако представят надлежно обезпечение. Съгласно §1, т. 5 от ДР на ЗБДС (сега загл. изм. ЗБЛД) парични задължения в големи размери са тези, които надхвърлят сумата от 5000 лева.

Видно от приетите по делото доказателства по отношение на жалбоподателя е влязло в сила ППСПДВ № 4955 от 10.04.2000 г. на началника на Митница В, като към датата на искането на РД на АДВ В от 14.11.2001 г. до компетентния административен акт общият размер на задължението е за сумата от 5000, 16 лева. Към 18.12.2001 г. размерът на задължението е за сумата от 5055,86 лева. В самата заповед липсва посочване на точния размер на публичните вземания, а е отразено, че И. В. е длъжник в особено големи размери с Постановление № 4955 от 2000 г. на Митница В. В ЗБДС липсва понятие „особено големи размери”, а се използва понятието „ задължения в големи размери”, чиято дефиниция се съдържа в § 1, т. 5 от ДР на ЗБДС (сега загл. изм. ЗБЛД). Освен това от представените доказателства се установява, че размерът на публичните задължения по горесцитираното ППС към датата на издаване на заповедта надхвърля с малка сума посочения в закона размер от 5000 лева, който е формиран основно на базата на дължимата лихва, доколкото главницата по ППС № 4955 от 2000 г. на Митница В е за сумата от 3921,00 лева.

Обжалваната заповед е издадена на 21.12.2001 г., като същата не е връчена на адресата в рамките на период от време от девет години. Не се установява в рамките на този продължителен период от време административният орган, който е приложил принудителната административния мярка да е изисквал доказателства от РД на АДВ Г. В дали установените с ППС № 4955 от 10.04.2000 г. на Митница В задължения са погасявани и съответно, какви действия са предприети в рамките на образуваното изпълнително производство.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че с присъединяването на РБ към Европейския съюз, считано от 01.01.2007 г. се въвежда задължението на страната ни да транспонира в националното законодателство разпоредбите на Директива 2004/38 на Европейския Парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. относно правото на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства да се движат и пребивават свободно на територията на държавите – членки (влязла в сила в деня на публикуването ѝ в Официалния вестник на ЕС – 30.04.2004 г. и предвиждаща 2 годишен период за транспонирането ѝ от държавите – членки). Разпоредбите на глава VI от Директивата уреждат правото на държавите – членки да налагат ограничения на правото на граждани на Съюза и членове на техни семейства на основания, свързани с обществения ред и обществената сигурност. В чл. 27, § 1 от Директивата „Общи принципи” изрично е посочено, че при спазване на настоящата глава държавите – членки могат да ограничат свободата на движение и местопребиваване на граждани на съюза и на членове на техните семейства, независимо от гражданството им на основания, касаещи обществената политика, обществената безопасност или общественото здраве, като се забранява позоваването на такива основания за обслужването на икономически цели. От друга страна, нормата на чл. 27, § 2 от Директивата предвижда, че мерките, предприети на основания, касаещи обществената политика или обществената безопасност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросния индивид; личното поведение на въпросния индивид трябва да представлява реална, актуална и достатъчно сериозна заплаха, влияеща на някой от фундаменталните интереси на обществото; аргументации, които са изолирани от конкретиката на случая и които разчитат на съображения за обща превенция, не се приемат. Във връзка с транспонирането и прилагането на Директива 2004/38/ЕО е изготвено съобщение на Комисията до Европейския Парламент и до Съвета относно насоки за по-добро транспониране и прилагане на Директивата от 02.07.2009 г. Съгласно разясненията, дадени в т. 3.1 и т. 3.2 предприемането на ограничителни мерки е възможно единствено в отделни случаи, когато личното поведение на лицето представлява истинска, настояща и достатъчно сериозна заплаха, засягаща един от основните интереси на обществото. Правото на общността не допуска приемане на ограничителни мерки на обща превантивна основа, като ограничителните мерки трябва да бъдат предприети въз основа на реална заплаха и не могат да бъдат оправдани единствено с общ риск. Изрично е посочено, че ограничителните мерки не могат да бъдат основани само и единствено на икономически съображения. В съобщението е отразено също, че правата на лицата могат да бъдат ограничени, само ако тяхното лично поведение представлява реална (действителна) заплаха, т.е. показва вероятност за сериозно нарушаване на изискванията на обществения ред или обществената сигурност.

Основателно е твърдението на жалбоподателя, че с наложената ПАМ се засяга основното му право на свободно придвижване като гражданин на Европейския съюз.

Обосноваването на мярката по чл. 75, т. 5 от ЗБДС (сега загл. изм. ЗБЛД) не може да бъде рестриктивно и трябва да е пропорционално на търсената защита на държавния интерес, т.е. да служи като достатъчна гаранция за погасяването на дължимите публични вземания, които да са надлежно установени по размер и основание. Налагането на мярката със заповед от 2001 г., която не е връчена на адресата си за период близък до десет години представлява засягане на основното прогласено в чл. 35 от Конституцията на Република Б право на свободно придвижване и правото на напускане на пределите на страната. По силата на чл. 2 от Протокол № 4 към Европейската конвенция за защитата на правата на човека и основните свободи (ЕПЗЧОС) всеки е свободен да напусне пределите на всяка държава, включително и на своята, като са допустими ограничения - тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната или обществената сигурност, за поддържане на обществения ред, за предотвратяване на престъпления, за защитата на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Налагането на мярката – забрана за напускане на страната поради наличието на публичен дълг над определен в закона размер по чл. 75, т. 5 от ЗБДС следва да е пропорционално на преследваната цел и да е обосновано с оглед действителното поведение на лицето, като автоматичното ѝ налагане би било непропорционално и засягащо недопустимо правната сфера на лицето, като го лишава от основно право – правото да се придвижва свободно, включително и да напуска собствената си държава. В процесния случай не се установява така наложената принудителна административна мярка да е съответна на поведението на лице, доколкото установеният размер на публичните вземания е близък до 5000 лева, а освен това липсват надлежни доказателства, че държавата чрез своите компетентни органи, включително и органът, наложил процесната ПАМ да са извършили действия по преценка дали задължението е погасено чрез изпълнение, дали е изтекла погасителна давност за същото и какви са предприетите действия по образуването срещу лицето изпълнително дело.

По така изложените съображения се налага извода, че жалбата на И. Г. В. се явява основателна и оспорената заповед № * от 21.12.2001 г. на началника на НДСЧ – ДНСП, с която на основание чл. 75, т. 5 от ЗБДС (загл. изм. – ЗБЛД) е отказано издаването (разпоредено е отнемането на издадените) на паспорти или заместващите го документи на оспорващия със срок от 21.12.2001 г. до отпадане на основанието следва да се отмени като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора и направеното искане за присъждане на разноските по делото, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати сумата в размер на 160 (сто и шестдесет) лева, представляващи направени от жалбоподателя разноси – заплатена държавна такса в размер на 10 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 150 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд С. – град, I отделение, IV състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. Г. В. заповед № * от 21.12.2001 г. на началника на началника на Д. „Документи за самоличност и чужденци” - ДНСП.

ОСЪЖДА Д. „Български документи за самоличност” – Министерство на вътрешните работи да заплати на И. Г. В. ЕГН *, Г. Б., Ж. „А. М.” Б. 28, В. Б, . 6 сумата в размер на

160 (сто и шестдесет) лева, представляващи направени по делото разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Съдия: